

zijn, de stad te overrompelen. In Maastricht is men echter op zijn hoede: lichtkogels worden in de donkere avondhemel opgelaten om de omtrek te kunnen verkennen en bij hun schijnsel ziet men langs beide oevers van de rivier en over de St. Pietersberg legerafdelingen opmarcheren. Plotseling is het alsof de hel losbarst. De reizigers merken, dat zij tussen twee vuren zitten. Gelukkig zien zij bij het licht van een raket een opening in de bergwand. Cornelis dringt de vrouwen het hol binnen, dat de ingang van een diepe grot blijkt te zijn. Hoe verder zij lopen, hoe meer het krijgsgedruis verstomt, maar hoe moeilijker het ook wordt om de weg terug te vinden. De vrouwen vallen, uitgeput door alles wat zij meegemaakt hebben, op de kille grond neer en Cornelis trekt er alleen op uit om een uitweg te zoeken. Maar hij raakt het spoor bijster. Het zou er voor de vrouwen lelijk hebben uitgezien, als zij niet gevonden waren door de twee studenten, die ook in de grotten beschutting voor de fluitende kogels hadden gezocht. In beiden voltrekt zich een wonder: hadden zij zich voorgenomen, hun opdracht uit te voeren „met die lichtzinnigheid en overmoed, tot welke zij zich door den lichtzinnigen stap, die Clelia uit het ouderlijk huis had verwijderd, gerechtigd waanden”, thans, bij de aanblik van het schone, bleke meisje, dat het kenmerk der onschuld in oog en gelaat vertoont, gedragen zij zich met de uiterste hoffelijkheid, zodat de door angst en vermoeidheid murw geslagen vrouwen zich aan hun leiding toevertrouwen, als zij Tobias' brief gelezen hebben.

Ook Cornelis wordt uit zijn hachelijke positie gered door een aantal Maastrichtse burgers, die bij de aanval op hun stad de berg in gevlucht zijn. Als hij ontdekt dat de vogels gevlogen zijn, begrijpt hij, dat zij met geweld of list moeten zijn weggevoerd en zet hij de achtervolging in. Maar het is eerst vóór de stadspoort van Leiden, dat hij de studenten en hun prooi op het spoor komt.

In Rotterdam aangekomen hebben zij nl. gehoord, dat de rijke pakhuizen van Tobias door brand zijn verwoest en dat de huisheer zelf, die na de ontvoering van zijn dochter ernstig ziek was geworden, spoorloos verdwenen is. Ze hebben ook vernomen, dat de, door een in consult geroepen medicus voorgeschreven leefregel zijn toestand alleen maar verergerd had en dat zijn bediende, gealarmeerd, de predikant had ontboden, die hem na een langdurig onderhoud „in de allerchristelijkste stemming” verlaten had. Tobias heeft moeten beloven, de dokter niet meer te zullen ont-